

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 28. 3. 2006 a je

VYKONATELNÉ dne

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 28. 4. 06 Kličarová

Praha 11. března 2006

Čj. 2 433/2006-603/II. vyř.

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů a § 61 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), vydává na základě odvolání (rozkladu) ze dne 17. 1. 2006 podaného společností **Oskar Mobil a.s.** (nyní Vodafone Czech Republic a.s.), se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, IČ 25788001, zastoupené Ing. Václavem Machem, (dále též „navrhovatel“) proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 37680/2005-610/V. vyř. ze dne 30. 12. 2005 o návrhu navrhovatele na rozhodnutí sporu o podmínky pro přenositelnost telefonních čísel mezi mobilními sítěmi mezi společnostmi Oskar Mobil a.s., T-Mobile Czech Republic a.s., se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, IČ 64949681, zastoupenou Ing. Richardem Stonavským, (dále též „odpůrce č. 1“) a Eurotel Praha, spol. s r.o., se sídlem Vyskočilova 1442/1b, Praha 4, IČ 15268306, zastoupenou Mgr. Václavem Zakouřilem, (dále též „odpůrce č. 2“) a na základě návrhu zvláštní komise Rady ČTÚ ustavené podle ustanovení § 61 odst. 2 správního řádu, toto

rozhodnutí:

I. Podle § 59 odst. 2 správního řádu se rozklad jako nedůvodný zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

II. Náhrada nákladů v odvolacím řízení se nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

Navrhovatel podal dne 12. 9. 2005 návrh na rozhodnutí sporu o podmínky pro přenositelnost telefonních čísel mezi mobilními sítěmi (dále též „MNP“) mezi ním, odpůrcem č. 1 a odpůrcem č. 2., a svůj návrh na výzvu správního orgánu I. stupně následně upřesnil. Tento návrh byl podán jako protinávrh v řízení zahájeném dne 2. 9. 2005 na návrh odpůrce č. 1., který v průběhu řízení zaujal stanovisko, že na základě dalších jednání s Českým telekomunikačním úřadem (dále též „ČTÚ“ nebo Úřad“) považuje jím vymezené sporné body za vyřešené a netrval na vydání rozhodnutí podle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel však na vydání rozhodnutí trval.

Po provedeném dokazování a posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ rozhodnutí čj. 37680/2005-610/V. vyř. ze dne 30. 12. 2005, s následujícím výrokem:

“I. Návrh účastníka řízení č. 2 na stanovení

- 1) volby varianty řešení MNP, výběr dodavatele a způsob financování,
- 2) dostupnost řešení MNP,
- 3) kapacitní limity společného řešení,
- 4) lhůty pro autorizaci,
- 5) možnosti zrušení objednávky,
- 6) poplatku za přenesení čísla,
- 7) maximální výše finančního vyrovnání,
- 8) blokování distribuovaných koncových přístrojů

se zamítá v plném rozsahu.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.”

V odůvodnění rozhodnutí pak předseda Rady ČTÚ mj. uvedl, že podle § 127 zákona o elektronických komunikacích má ČTÚ zmocnění rozhodnout spor vzniklý na základě

povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, což v tomto případě zejména znamená na základě opatření obecné povahy, které byl ČTÚ zmocněn vydat podle § 34 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích (dále jen „opatření o MNP“). Správní orgán má tedy úlohu arbitra (rozhodce) a může takto rozhodnout o nárocích některé ze stran sporu na splnění povinnosti či vymožení práva vyplývajícího ze zákona nebo z jiných podzákoných předpisů, například opatření. Naopak správní orgán nemá oprávnění v tomto sporu postupovat jako regulátor a rozhodnutím jakýmkoliv způsobem upřesňovat a doplňovat opatření nebo zákon.

K jednotlivým sporným bodům pak uvedl následující:

„Na ústním jednání bylo zkonstatováno 8 sporných bodů, kde účastník řízení č. 2 přesně vyjádřil svůj petit, nebo jej později upřesnil. Pro úplnost je však nutné i konstatovat, že z ústního jednání též vyplynulo, že sporné body č. 6, 7 a 8 nebyly mezi účastníky řízení v podstatě diskutovány a v některých případech ani vzájemně formálně předloženy. Míra diskutování sporných bodů mezi účastníky řízení se však při rozhodnutí ukázala jako druhotná po posouzení, zda se účastníci sporu domáhají plnění povinností podle § 127 odst. 1 zákona.

Po podrobném prozkoumání všech sporných bodů, došel správní orgán k následujícímu:

Ke spornému bodu č. 1 - Volba a varianty řešení MNP, výběr dodavatele a způsobu financování.

Správní orgán konstatuje, že společné řešení vybudované a zajišťované mobilními operátory v souladu s čl. 4 odst. 2 opatření musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z tohoto opatření. V tomto článku však není stanoveno, zda objednávkový systém má být centralizovaný či decentralizovaný. Nelze tedy vyvodit povinnost na centralizaci objednávkového systému, které by se účastník řízení č. 2 mohl domáhat postupem podle § 127 zákona. Navíc vzhledem k tomu, že společné řešení má být funkční nejpozději k datu zavedení přenositelnosti, nelze před tímto datem ani posuzovat, zda společné řešení k datu zavedení přenositelnosti vyhoví požadavkům opatření.

Z toho vyplývá, že správní orgán nemá zmocnění k rozhodnutí tohoto sporu a návrh účastníka řízení č. 2 musel zamítnout. K této věci ještě správní orgán musí konstatovat, že nemá v zákoně žádné zmocnění na výběr konkrétního dodavatele technologie pro společné

řešení. Opatření detailně nespecifikuje, zda objednávkový systém má být centralizovaný či nikoliv a rozhodující v této věci je fakt, zda společné řešení vyhoví všem podmínkám, které pro jeho funkčnost stanoví opatření.

Ke spornému bodu č. 2 - Dostupnost řešení MNP.

Správní orgán konstatuje, že v čl. 4 odst. 9 opatření je stanoveno, že provozovatel společného řešení může stanovit další podmínky pro provozování společného řešení a podmínky upravující vztahy mezi operátory v souvislosti s využitím společného řešení. Úřad tedy nemůže svým rozhodnutím toto právo popřít a být tak v rozporu s opatřením. Obecně však platí, že společné řešení má být funkční nejpozději k datu zavedení přenositelnosti a nelze tedy v rámci tohoto správního řízení posuzovat jednotlivé detailní technické podmínky jednotlivými operátory navrhovaného řešení a jejich soulad či nesoulad např. s obecným ustanovením čl. 1 odst. 2 opatření, které omezuje možnost obstrukcí při přenášení čísla. Je přitom na rozhodnutí operátorů, jakým způsobem naplní stanovené podmínky opatření.

Návrh proto správní orgán zamítl. Nad rámec tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že případné neplnění opatřením stanovených podmínek lze vymáhat i s využitím sankcí podle § 118 zákona.

Ke spornému bodu č. 3 - Kapacitní limity společného řešení MNP.

Správní orgán uvádí, že v čl. 4 odst. 4 opatření je stanoveno, že provozovatel společného řešení je oprávněn stanovit denní limit počtu zpracovávaných objednávek na přenesení čísla. Úřad nemůže svým rozhodnutím toto právo popřít a být tak v rozporu s opatřením. Stejně, jako v předchozích sporných bodech platí, že teprve po zavedení přenositelnosti bude možné na základě vyhodnocení posoudit, zda společné řešení vyhovuje či nevyhovuje opatření.

Správní orgán proto tento návrh zamítl. Dále správní orgán uvádí, že konkrétní kapacitní limity nejsou v opatření konkrétně stanoveny, protože tyto musí nutně vycházet z jednotlivými operátory předpokládané poptávky po přenesení čísla, kterou nelze předem blíže odhadovat a která je ovlivněna především podnikatelskými záměry jednotlivých operátorů. Jejich silné nadhodnocení by přitom například znamenalo zbytečnou alokaci zdrojů, které nebudou nikdy využity. Naopak opatření nedává možnost omezovat přenesení čísla

z důvodu nedostatečných kapacitních limitů, a tak nemůže být ohrožena přenositelnost jako taková nebo hospodářská soutěž.

Ke spornému bodu č. 4 - Lhůty pro autorizaci.

Správní orgán konstatuje, že lhůta pro autorizaci není v opatření výslovně stanovena, ale vyplývá z čl. 1 odst. 2, kde je stanoveno, že příslušné strany vzájemně spolupracují při realizaci procesu přenesení telefonního čísla a vyvarují se jednání, které by narušilo rychlost, bezpečnost a plynulost přenesení telefonního čísla. Nelze se tedy domáhat plnění konkrétní hodnoty.

Správní orgán proto tento návrh zamítl. Autorizace je proces, který závisí na konkrétních interních procesech operátorů. Proto Úřad při vydávání opatření požadavek na rychlost autorizace promítl do čl. 1 odst. 2 opatření s tím, že současně konkretizoval lhůty pro navazující procesy.

Ke spornému bodu č. 5 - Možnost zrušení objednávky.

Správní orgán konstatuje, že požadavek účastníka řízení č. 2 nemá oporu v opatření, tato zásada není v opatření zakotvena.

Správní orgán proto tento návrh zamítl. Dále pouze k návrhu účastníka řízení č. 2 Úřad konstatuje, že nemá pravomoc omezovat libovolný subjekt v nabízení služeb elektronických komunikací, výjimkou by byla situace, kdy by docházelo k porušení podmínek hospodářské soutěže, které řeší Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Dále požadavek účastníka řízení č. 2 na omezení adresáta úkonu je nadbytečný, protože podle platných právních předpisů je možné se pro tento úkon nechat zastoupit i jiným poskytovatelem služeb.

Ke spornému bodu č. 6 - Poplatek za přenesení čísla.

Správní orgán konstatuje, že v souladu s § 55 zákona ceny za propojení za přenesení čísla sjedná podnikatel tak, aby byly nákladově orientovány. Žádný právní předpis nestanovuje konkrétní postup při tvorbě cen za přenesení čísla. Účastník řízení č. 2 se domáhá povinnosti, která není uložena na základě zákona či opatření. Úřad nemá ani oprávnění předem regulovat cenu za propojení za přenesení čísla, pouze jako spor nad konkrétní částkou při uzavírání Smlouvy o propojení v souladu s § 80 zákona.

Správní orgán proto tento návrh zamítl a dále konstatuje, že v tomto bodě nebyl spor ani definován, protože nebyla předložena nebo nebyla napadena žádná konkrétní částka.

Ke spornému bodu č. 7 - Maximální výše finančního vyrovnání při zrušení smlouvy.

Správní orgán uvádí, že podmínky pro maximální výši finančního vyrovnání jsou stanoveny v čl. 17 odst. 1, písm. a) opatření - vyrovnání nesmí odrazovat od využívání služby přenesení čísla. Další podmínky nejsou v opatření stanoveny. Účastník řízení č. 2 však neuvedl žádnou konkrétní částku, ani nenapadl částku jiného operátora, aby mohl správní orgán vymáhat povinnost uloženou na základě zákona nebo opatření.

Správní orgán proto tento návrh zamítl a dále konstatuje, že spor v této věci nebyl definován.

Ke spornému bodu č. 8 - Blokování distribuovaných koncových přístrojů.

Správní orgán návrh zamítl, protože účastník řízení č. 2 se nedomáhá plnění některého ustanovení opatření či zákona, naopak se domáhá zpřesnění opatření vyjádřením konkrétních lhůt pro odstranění blokování koncového přístroje.“.

II. Rozklad a vyjádření odpůrců

Proti tomuto rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad dne 17. 1. 2006 s tím, že

- plnění povinností, kterého se domáhá, je plněním povinností stanovených v § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a to na základě výkladu tohoto ustanovení z hlediska doktríny nepřímého účinku,
- ke stanovisku předsedy Rady ČTÚ, že před datem zavedení přenositelnosti telefonních čísel nelze posuzovat, zda operátoři vyhoví požadavkům opatření o MNP uvádí, že prokázal existenci sporů v jednotlivých bodech návrhu, čímž byla splněna podmínka pro vydání rozhodnutí podle § 127 zákona o elektronických komunikacích; vzhledem k tomu, že více než 4 měsíce před datem zavedení přenositelnosti bylo prokázáno, že operátoři požadavkům opatření a zákona nehodlají vyhovět, nemohl návrh předseda zamítnout z důvodu nedostatku pravomoci,

- důvod, proč se domáhá rozhodnutí, je obava z toho, že v případě nevyřešení sporů nebude ani jeden mobilní operátor schopen plnit řádně povinnosti podle § 34 odst. 1, § 54 odst. 1 a § 55 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích,

- ke sporným bodům 1 až 3 uvádí, že s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí byl nucen přistoupit na podmínky realizace MNP, s kterými projevoval již od počátku svůj zásadní nesouhlas, přičemž je i stále přesvědčen, že jednoznačně efektivnější variantou je realizace společného řešení formou centrální databáze (včetně centralizovaného objednávkového systému); za současné situace je dostupnost decentralizovaného objednávkového systému, a tím i rychlost, pružnost a efektivita celého MNP plně odvislá od nastavení interních procedur opouštěného operátora, jinými slovy je zcela na jeho libovůli, jak často a v jakých intervalech bude realizovat svou část procesu přenesení telefonního čísla; navrhovatel je přesvědčen, že za účelem splnění požadavků zákona a opatření o MNP (zejm. čl. 1 odst. 2) je nutné zajistit, aby všichni mobilní operátoři byli povinni zajišťovat dle čl. 4 opatření o MNP takový objednávkový systém, jehož dostupnost bude pro potřeby on-line systémových kanálů fungovat nepřetržitě; rovněž tak kapacitní limit společného řešení není ve stávající podobě dle názoru navrhovatele dostatečný, aby umožnil v přiměřené lhůtě uspokojit všechny očekávané požadavky žadatelů o přenesení čísla a dodržení přepokládané maximální lhůty pro realizaci celého procesu přenesení do 14 dní od uvolnění čísla k přenesení, kapacitní limit rovněž nemůže být důvodem pro odmítnutí přenesení čísla,

- ke sporným bodům 4 a 6 uvádí, že v otázce podmínek autorizace (bod 4) a ceny za přenesení čísla (bod 6) se obrátil na ČTÚ s žádostí o rozhodnutí sporu dle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a to s oběma odpůrci, v souvislosti se sjednáním dodatku k propojovací smlouvě, jak předpokládá opatření o MNP v čl. 17 odst. 2; je toho názoru, že proces autorizace a ověření objednávky musí být nastaven tak, aby opouštěný operátor neměl prostor pro přesvědčování zákazníka ke zrušení objednávky; současný stav, kdy není stanovena žádná konkrétní lhůta představuje ve spojení s distribuovaným systémem značné nebezpečí spočívající v možném nekontrolovaném a neodůvodněném prodlužování celého procesu přenesení čísla ze strany opouštěného operátora; k možnosti zrušení objednávky uvádí, že ke dni rozkladu, tj. ke dni 17. 1. 2006 je zcela zřejmé, že mobilní operátoři zneužívají možnosti zamítnout objednávku bez uvedení důvodu nebo z důvodů, které jsou v přímém rozporu se zněním zákona a opatření,

- pokud se týká ceny za přenesení čísla, opatření o MNP jasně stanoví, že cena za přenesení čísla je odvozena z nákladů opouštěného operátora na zpracování objednávky

žadatele, tedy na provedení úkonů dle čl. 11 opatření; vzhledem k tomu, že tato cena hrazená mezi operátory má přímý dopad na koncovou cenu účtovanou za přenesení čísla, kterou bude muset ve svém důsledku uhradit zákazník, ať již přímo nebo nepřímo, trvá navrhovatel na tom, aby bylo jasně stanoveno, které náklady opouštěný operátor smí do této ceny zahrnout a které ne,

- ke sporným bodům 7 a 8 uvádí, že přestože opatření o MNP jednoznačně zakazuje požadovat nepřiměřené vyrovnání v případě ukončení smluvního vztahu mezi opouštěným operátorem a jeho účastníkem, je zcela evidentní, že operátoři toto pravidlo nedodržují a požadují po svých účastnících vyrovnání v takové výši, které zjevně zákazníka od přenesení jeho čísla odradí; navrhovatel tak trvá na tom, aby regulátor přijal a implementoval taková opatření, která by každému uživateli umožňovala podle jeho vlastního rozhodnutí přenést jím užívané mobilní telefonní číslo a současně smlouvu v jakémkoliv okamžiku ukončit s tím, že operátoři mají mít možnost získat náhradu nákladů, vzniklých v důsledku ukončení právního vztahu (např. dotace telefonů) v plné výši; otázka blokování koncových přístrojů je pro efektivní fungování MNP zcela klíčovou – pokud by nebyla tato uměle vytvořená překážka změny operátora odstraněna současně se zavedením MNP, je konkurenčně hospodářský dopad zavedení MNP výrazným způsobem omezen; navrhovatel je přesvědčen, že povinné odblokování koncových přístrojů je zcela v souladu se zajištěním povinností uložených operátorům v čl. 1 odst. 2 opatření o MNP

a navrhuje v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí změnit a rozhodnout tak, jak navrhoval v návrhu předloženému správnímu orgánu I. stupně.

O podaném rozkladu správní orgán I. stupně v souladu s § 56 správního řádu vyrozuměl oba odpůrce.

Odpůrce č. 1 se k němu vyjádřil s tím, že

- žádá Radu ČTÚ, aby posoudila příslušnost předsedy Rady ČTÚ rozhodovat spory dle návrhu navrhovatele,
- nesouhlasí s extenzivním výkladem povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích či na jeho základě, který použil navrhovatel ve svém rozkladu,
- je toho názoru, že správnímu orgánu nepřísluší ukládat povinnosti nad rámec platné právní úpravy, zejména pak opatření o MNP či zákona o elektronických komunikacích, případně

autoritativně rozhodovat o záležitostech, ve kterých je dle opatření o MNP či zákona dána dotčeným subjektům smluvní volnost,

- ke spornému bodu č. 1 uvádí, že navrhovatel neprokázal, že by centralizovaná varianta společného řešení byla levnější, efektivnější či komfortnější než varianta distribuovaná; zdůrazňuje, že opatření o MNP nestanoví závaznou variantu společného řešení, na základě uvedeného je přesvědčen, že zvolená a implementovaná varianta společného řešení je plně v souladu s opatřením o MNP a v průběhu řízení nebyl prokázán opak,

- ke spornému bodu č. 2 uvádí, že jej považuje za vyřešený dle § 128 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích v průběhu jednání Rady ČTÚ s představenstvem Asociace provozovatelů mobilních sítí (APMS) dne 16. 9. 2005; navrhovatel nedokázal, že dostupnost společného řešení implementovaného a zprovozněného dne 15. 1. 2006 by jakýmkoliv způsobem porušovala opatření MNP či zákon o elektronických komunikacích,

- ke spornému bodu č. 3 uvádí, že kapacitní limit určuje pouze maximální počet přenesených čísel v průběhu jednoho dne (noci), ve výjimečném případě naplnění kapacitního limitu pro příslušný den, zákazníkovi bude nabídnut náhradní termín tak, aby byla splněna povinnost dokončit realizaci přenesení čísla do 14 dní od jeho uvolnění; navrhovatel neprokázal, že aktuální nastavení kapacitních limitů způsobuje nedodržování povinnosti v čl. 11 odst. 9 opatření o MNP, případně že narušuje hospodářskou soutěž,

- ke spornému bodu č. 4 uvádí, že jej považuje za vyřešený dle § 128 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích v průběhu jednání Rady ČTÚ s představenstvem APMS dne 16. 9. 2005; není možné souhlasit s názorem, že při retenčních nabídkách operátor bude „zanedbávat“ ostatní zákazníky; vyvážený důraz na retenční, akviziční i nabídky pro stávající zákazníky jsou nezbytným předpokladem úspěchu každého poskytování služeb; navrhovatel neprokázal porušení opatření o MNP či zákona o elektronických komunikacích v tomto bodě; podle názoru odpůrce č. 1 není ČTÚ vybaven pravomocí o této otázce rozhodnout,

- ke spornému bodu č. 5 uvádí, že jej považuje za vyřešený dle § 128 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích v průběhu jednání Rady ČTÚ s představenstvem APMS dne 16. 9. 2005,

- ke spornému bodu č. 6 uvádí, že pravidla pro určení tzv. mezioperátorské ceny za přenesení čísla jsou dány § 55 zákona o elektronických komunikacích; není rovněž možné, aby byl uplatněn odlišný metodický postup pro stanovení ceny za přenositelnost čísla

v mobilních sítích než je postup upravený cenovým rozhodnutím ČTÚ č. 01/PROP/2003 pro pevné sítě; nesouhlasí tak s názorem navrhovatele, že dotčená cena má odrážet pouze náklady na provedení úkonů uvedených v č. 11 opatření o MNP v souvislosti s danou objednávkou; cena musí být nákladová, proto zahrnuje i investiční náklady; cena za přenesení čísla je navíc řešena v rámci jiného správního řízení o sporu mezi odpůrcem č. 1 a navrhovatelem,

- ke spornému bodu č. 7 uvádí, že plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Ao 1/2005-112 ze dne 27. 9. 2005; je přesvědčen, že jakýmkoli zásahem do závazkových vztahů mezi účastníkem služby a operátorem, zejména stanovení maximální výše finančního vyrovnání, by ČTÚ překročil meze své působnosti,

- ke spornému bodu č. 8 uvádí, že blokování koncových přístrojů pro využití pouze v jedné mobilní síti je standardní praxe evropských mobilních operátorů; tuto otázku nelze považovat za povinnost vyplývající z § 34 zákona o elektronických komunikacích ani za problematiku související s přenositelností telefonního čísla; v průběhu jednání o přípravě přenositelnosti nebyla otázka blokování koncových zařízení nikdy diskutována a jako rozpor byla poprvé zmíněna navrhovatelem 9. 9. 2005.; navrhovatel v tomto bodě žádá uložení povinnosti, která postrádá oporu v platné právní úpravě,

a na základě uvedeného navrhuje, aby Rada ČTÚ rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Odpůrce č. 2 se k rozkladu vyjádřil s tím, že

- se obecně ztotožňuje se závěry, ke kterým ČTÚ dospěl v napadeném rozhodnutí,
- se domnívá, že proces stanovení podmínek pro zavedení MNP byl uzavřen vydáním opatření o MNP a stanovené podmínky nelze měnit či doplňovat jinak než případnou změnou tohoto opatření,
- má za to, že opatření o MNP stanoví podmínky pro zavedení přenositelnosti dostatečně přesně a jasně, když na jeho základě byla v ČR ke dni 15. 1. 2006 přenositelnost telefonního čísla v mobilních sítích zavedena,
- považuje za nepochybné, že nemá-li návrh navrhovatele přímou oporu v zákoně ani v opatření o MNP, nelze na jeho základě ukládat účastníkům řízení další povinnosti, což nelze zpochybnit ani odkazem na doktrínu nepřímého účinku,

- z bodu 4 vyplývá, že podle navrhovatele není v současné době žádný mobilní operátor schopen řádně plnit své povinnosti podle § 34 a 55 zákona o elektronických komunikacích a podle opatření o MNP, k čemuž však nedokládá žádné konkrétní argumenty; odpůrce č. 2 je naopak přesvědčen, že stanovené podmínky a povinnosti v souvislosti se zavedením MNP splňuje,

- u bodu 7 se domnívá, že tvrzení v rozkladu „operátoři po svých účastnících požadují vyrovnání v takové výši, která zjevně zákazníka od přenesení čísla odradí“ je namířeno výhradně proti odpůrci č. 1, když odpůrce č. 2 smlouvy na dobu určitou se zákazníky neuzavírá,

- v bodě 8 je opakován návrh, který je již předmětem jiného řízení u ČTÚ,

- zdůrazňuje, že ten, kdo je povinen svá tvrzení doložit důkazy je navrhovatel, a nemělo by být na odpůrci č. 2, aby v řízení vyvracel tvrzení navrhovatele, která nejsou podložena konkrétními skutečnostmi.

III.

S odkazem na uvedené bylo v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu přezkoumáno napadené rozhodnutí v celém rozsahu.

Vzhledem k tomu, že správní řízení v této věci nebylo pravomocně skončeno přede dnem 1. 1. 2006, kdy nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „současný správní řád“) v souladu s ustanovením § 179 odst. 1 tohoto zákona se řízení dokončí podle dosavadních předpisů, tj. podle zákona č. 71/1967 Sb.

IV. Posouzení otázky, zda byl podán návrh na řešení sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích

Navrhovatel nejprve ve svém rozkladu namítá, že předseda Rady ČTÚ konstatoval, že nemá zmocnění k rozhodnutí o sporných bodech, ačkoliv podle názoru navrhovatele toto zmocnění má.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jednoznačně zřejmé, k jakým závěrům dospěl správní orgán I. stupně v otázce vlastní kompetence k rozhodnutí o návrhu jako celku. Rada ČTÚ shledala, že z odůvodnění ke sporným bodům 1, 5 a 8 lze učinit závěr, že rozhodování o nich bylo odmítnuto z důvodu nedostatku kompetence. Nesouhlasí však

s navrhovatelem v tom, že by předseda Rady ČTÚ konstatoval svou nepříslušnost k rozhodnutí jako celku z důvodu, že se nejedná o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, když uvádí v odůvodnění zamítnutí návrhů v jednotlivých bodech věcné a právní důvody.

Rada ČTÚ je v souladu s odůvodněním Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku sp. zn. 1 Ao 1/2005-98 o zrušení článku 3 písm. d) opatření o MNP toho názoru, že opatření obecné povahy může pouze upřesnit povinnost stanovenou zákonem, tj. že samo o sobě nemůže uložit novou povinnost, která by již v zákoně (v obecné podobě) neexistovala. Proto je třeba chápat zmocnění pro vydání opatření obecné povahy v § 34 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích jako zmocnění pro upřesnění povinnosti stanovené zejména v § 34 odst. 1, v otázce týkající se cen pak pro upřesnění povinnosti stanovené v § 55 odst. 1 tohoto zákona. Opatření obecné povahy tak v případě MNP konkretizuje povinnosti operátorů při plnění jejich základní povinnosti, kterou je povinnost zajistit, aby každý účastník mohl využívat přenositelnost čísel. Protože v sedmi bodech z osmi je, jak je uvedeno dále, Rada ČTÚ toho názoru, že návrh tak, jak byl formulován, se týkal přímo ustanovení opatření obecné povahy o MNP, lze souhlasit s navrhovatelem, že jím požadované rozhodnutí sporu se týkalo povinnosti stanovené v § 34 odst. 1, resp. § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a spor se tak týkal povinnosti uložené zákonem. V této souvislosti Rada ČTÚ dodává, že povinností uloženou na základě zákona je třeba dle jejího mínění chápat povinnost uloženou správním rozhodnutím, např. podle § 51 zákona o elektronických komunikacích, a povinnost uloženou podzákoným právním předpisem.

Rada ČTÚ má na základě spisových podkladů za to, že u všech bodů byla prokázána jejich spornost. Dovojuje to z dopisů, které zaslal navrhovatel odpůrcům před podáním svého návrhu, ze souhrnu průběhu jednání mezi účastníky řízení předloženého navrhovatelem dne 3. 11. 2005 a z nesouhlasu odpůrců s návrhem vyjádřeného v průběhu správního řízení.

Na základě uvedeného Rada ČTÚ při posuzování otázky kompetence předsedy Rady ČTÚ rozhodnout předmětný spor tedy vycházela z toho, že je třeba prokázat souvislost návrhu s povinností stanovenou zákonem a upřesněnou opatřením o MNP, a u jednotlivých sporných bodů si učinila tento úsudek:

K bodu č. 1 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 4 odst. 2 opatření o MNP, konkrétně o spor o formu opatřením požadovaného společného řešení. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 2 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 1 odst. 2 a čl. 4 odst. 2 opatření o MNP, konkrétně o spor o to, zda a stanovení jaké provozní doby (dostupnosti) společného řešení je jednáním, které by narušilo rychlost, bezpečnost a plynulost přenesení telefonního čísla, nebo by vedlo k porušení podmínek hospodářské soutěže. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 3 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 4 odst. 4 opatření o MNP, konkrétně o spor o to, jaká výše denního limitu pro počet zpracovaných objednávek na přenesení čísla již představuje narušení hospodářské soutěže. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 4 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 1 odst. 2 a čl. 11 odst. 6 opatření o MNP, konkrétně o spor o to, zda existuje reálné nebezpečí, že odpůrci budou uplatňovat jednání, které by narušilo rychlost, bezpečnost a plynulost přenesení telefonního čísla, nebo by vedlo k porušení podmínek hospodářské soutěže, v případě, že není stanovena lhůta pro provedení autorizace podle čl. 11 odst. 6 opatření o MNP. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 5 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 1 odst. 2 a čl. 11 odst. 5 opatření o MNP, konkrétně o spor o to, na základě jakých důvodů je opouštěný operátor oprávněn odmítnout objednávku, a zda retenční nabídky ze strany opouštěného operátora jsou jednáním, které by narušilo rychlost, bezpečnost a plynulost přenesení telefonního čísla, nebo by vedlo k porušení podmínek hospodářské soutěže. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 6 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 13 odst. 1 opatření o MNP, konkrétně o spor o tom, jaké náklady mohou být zahrnuty do ceny za přenesení čísla, kterou si účtují operátoři mezi sebou. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 7 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se v tomto bodě, tak jak je formulován, nejedná o spor týkající se povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Navrhovatel požaduje, aby byla určena existence povinnosti opouštěného operátora umožnit obecně svým účastníkům vypovědět jakoukoliv smlouvu s tímto operátorem. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyřčeným ve výše uvedeném rozsudku má Rada ČTÚ za to, že ze zákona o elektronických komunikacích nelze takovou povinnost pro opouštěného operátora dovodit. Protože navrhovatel dovodil kompetenci předsedy Rady ČTÚ k rozhodnutí pomocí doktríny nepřímého účinku, Rada ČTÚ v tomto bodě konstatuje, že s ním nesdílí jeho názor, když neuvádí konkrétní právní argumentaci, z níž by bylo patrné, že takovou povinnost právo ES stanovuje. Rada ČTÚ rovněž nenalezla žádné ustanovení práva ES, z něhož by ji bylo možno dovodit. Navrhovatel se v tomto bodě dožaduje nepřípustného zásahu do závazkových vztahů. Předseda Rady ČTÚ tedy neměl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

K bodu č. 8 – Rada ČTÚ má na základě formulace návrhu a jeho odůvodnění za to, že se jedná o spor týkající se povinnosti podle čl. 1 odst. 2 opatření o MNP, konkrétně o spor o tom, zda blokování koncového zařízení pro použití v jiné mobilní síti je jednáním, které by narušilo rychlost, bezpečnost a plynulost přenesení telefonního čísla, nebo by vedlo k porušení podmínek hospodářské soutěže. Předseda Rady ČTÚ tak měl k rozhodnutí o tomto bodu kompetenci podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Rada ČTÚ tak částečně souhlasí s navrhovatelem v tom, že předseda Rady ČTÚ měl v bodech 1 až 6 a 8 kompetenci k rozhodnutí tak, jak byly předloženy v návrhu. V bodě 7 však tato kompetence nebyla dána.

V. Povaha rozhodnutí, kterého se navrhovatel domáhal

Dále se Rada ČTÚ zabývala posouzením otázky, jaké povahy rozhodnutí se navrhovatel dožadoval.

Ustanovení o rozhodování sporů v § 127 zákona o elektronických komunikacích je možno obecně chápat jako institut pro odlehčení práce soudů; z toho důvodu lze považovat roli ČTÚ obdobnou roli soudu ve věcech sporů v oblasti elektronických komunikací, kdy se však postupuje podle jiných procesních předpisů. Analogií z § 80 občanského soudního řádu lze pravomoc ČTÚ vykládat tak, že je příslušný rozhodovat o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva, nebo určovat, zda tu právní vztah nebo právo je či není.

Z formulace návrhu v jednotlivých bodech pak Rada ČTÚ vyvozuje, že se navrhovatel nedožadoval vydání rozhodnutí, kterým by se některému z účastníků ukládalo splnění konkrétní povinnosti v situaci určené konkrétním místem a časem, ale jeho návrhy je třeba chápat tak, že se dožaduje určení, zda tu konkrétní právo nebo povinnost existuje. Tomuto závěru rovněž nasvědčuje skutečnost, že argumenty navrhovatele se pohybovaly v obecné rovině.

VI. Přezkoumání jednotlivých sporných bodů

Rada ČTÚ se dále zabývala jednotlivými body návrhu, přičemž měla na zřeteli charakter opatření obecné povahy, ze kterého vyplývá, že byla-li zákonná povinnost konkretizována opatřením o MNP, nelze v individuálním rozhodnutí dospět k takovému výkladu zákonné povinnosti, který by byl s ustanoveními opatření v rozporu.

K bodu 1:

Navrhovatel se zde dožaduje formy centrální databáze (včetně centralizovaného objednávkového systému) oproti decentralizované formě řešení, kterou byl nucen přijmout vzhledem k povinnosti dodržet termín zavedení přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích. O jím požadované formě navrhovatel tvrdí, že je efektivnější, levnější a pro účastníky služeb komfortnější. Rada ČTÚ uvádí, že ze zákona ani z opatření o MNP nelze odvodit, že by zvolená forma společného řešení měla být ta nejefektivnější, nejlevnější a pro účastníky služeb nejkomfortnější. To je pochopitelné již z prostého úsudku o tom, jak náročné a složité, spíše však velmi pravděpodobně neproveditelné, by bylo dokazování. S tím je v souladu i skutečnost, že navrhovatel tyto tvrzené kvalitativní vlastnosti jím požadované formy nijak v řízení neprokázal. V této otázce je ČTÚ kompetentní zkoumat pouze soulad zvoleného způsobu řešení s právními předpisy. V tomto smyslu nebylo prokázáno, že by varianta decentralizovaného společného řešení byla v rozporu se zákonem nebo s jiným právním předpisem. Rada ČTÚ se tak ztotožňuje se zamítnutím návrhu v tomto bodě.

K bodu 2:

Navrhovatel požaduje určit, že dostupnost společného řešení musí být zejména pro elektronické kanály za účelem příjmu a zpracování objednávek zachována v režimu 24 h – 7 dní v týdnu. Tento návrh odůvodňuje otevírací dobou kontaktních míst (prodejen apod.) operátorů pro komunikaci se zákazníky, která je delší než doba údajně navrhovaná odpůrcem č. 2 (pondělí až pátek 9:00 – 17:00 hod). Dále je uváděn důvod, že nelze připustit, aby autorizace účastníka byla odmítána s tím, že existují časová omezení na straně opouštěného operátora daná právě provozní dobou.

V průběhu řízení však navrhovatel nedoložil žádným důkazem svá tvrzení v tomto bodě a rovněž tak nedoložil, že by varianta, k níž realizace přenositelnosti v dané době spěla, byla v rozporu s některou z povinností daných zákonem o elektronických komunikacích. Rada ČTÚ tak má za to, že navrhovatel neprokázal dostatečně oprávněnost svého návrhu, a ztotožňuje se s jeho zamítnutím v tomto bodě.

K bodu 3:

Zde navrhovatel požadoval určení povinnosti opouštěného operátora zajistit, aby byl v průběhu definovaného intervalu pro přenesení telefonního čísla dle článku 11 opatření o MNP schopen ve své síti deaktivovat 3600 MSISDNs a zároveň stejný počet telefonních čísel aktivovat. To odůvodňuje zejména výpočty vycházejícími z předpokládaného zájmu účastníků služeb o přenositelnost, přičemž varianta, k jejíž realizaci v dotčené době situace spěla, podle těchto výpočtů mohla uspokojit žádosti o přenositelnost v rozsahu 11 – 15%, varianta překládaná navrhovatelem by pak poptávku uspokojila z 73 - 98%.

Rada ČTÚ v tomto bodě však shledala zmatečnost návrhu, který není konzistentní s odůvodněním, a na rozdíl od odůvodnění nenastoluje řešení přímo ve stanovení konkrétního denního limitu společného řešení, ale požaduje řešení ve stanovení kapacitních možností sítě každého jednotlivého operátora. Rovněž tak nebylo přesvědčivě prokázáno, že by stanovení denního kapacitního limitu v podobě, ke které v dotčené době situace spěla, bylo v rozporu s povinnostmi stanovenými zákonem nebo na jeho základě. Rada ČTÚ tak má za to, že navrhovatel neprokázal dostatečně oprávněnost svého návrhu, a ztotožňuje se s jeho zamítnutím v tomto bodě. Nadto, pokud se týká otázky kapacitního limitu společného řešení, nelze bez dalšího zpochybňovat vyjádření odpůrců, že v případě zjištění nedostatečného limitu bude kapacita společného řešení v tomto ohledu navýšena.

K bodu 4:

Navrhovatel žádá o určení povinnosti, že opouštěný mobilní operátor je povinen provést autorizaci účastníka dle čl. 11 odst. 6 opatření o MNP v případě předplacených karet nejpozději do dvou provozních hodin a v ostatních případech do pěti pracovních dní, a zároveň má být povinen alespoň 80% požadavků na autorizaci obdržných v jednom kalendářním měsíci vyřídit do 5 minut od doručení výpovědi účastníka, nebo variantně do 6 provozních hodin od doručení výpovědi účastníka. Návrh je pak mj. odůvodněn obavou ze značného nebezpečí spočívajícího v možném nekontrolovatelném a neodůvodněném prodlužování celého procesu přenesení čísla ze strany opouštěného operátora.

K tomuto bodu Rada ČTÚ uvádí, že nepochybně musí být realizace přenositelnosti čísel, včetně provedení autorizace účastníka ve smyslu čl. 11 odst. 6 opatření o MNP, v souladu s požadavkem na vyvarování se jednání, které by narušilo rychlost přenesení telefonního čísla. Z toho lze dovodit, že operátoři mají úkony provádět bez zbytečného odkladu. Zbytečnost odkladu je třeba posuzovat v každém konkrétním případě, nelze však dovodit povinnost, jejíž vyslovení se navrhovatel domáhá v podobě dle tohoto bodu návrhu. Na základě spisových podkladů je třeba konstatovat, že navrhovatel přesvědčivě neprokázal, že by stanovení lhůty pro provedení autorizace v jím předkládané podobě bylo možné odvodit z povinností stanovených zákonem nebo na jeho základě. Rada ČTÚ tak má za to, že navrhovatel neprokázal dostatečně oprávněnost svého návrhu, a ztotožňuje se s jeho zamítnutím v tomto bodě.

K bodu 5:

Zde navrhovatel požadoval určení, z jakých důvodů je opouštěný operátor oprávněn odmítnout objednávku na přenesení telefonního čísla, přičemž zvolil takovou formulaci, která jen opakuje takřka stejnými slovy to, co již stanovuje opatření o MNP v čl. 11 odst. 5. Návrh tak směřuje jen k potvrzení formulace již jednou ze strany ČTÚ provedené, a to v opatření o MNP. Protože nemůže být sporu o tom, jak je formulováno dotčené ustanovení opatření, nelze návrhu v této části vyhovět.

Dále navrhovatel v tomto bodě navrhnul, aby ČTÚ určil, že požadovat zastavení procesu přenesení telefonního čísla může jen účastník služby, a to u přejímajícího operátora. Protože šlo o určení práva osoby, která nebyla účastníkem řízení, nemohlo o ní být rozhodnuto a tak návrhu v této části vyhověno.

Konečně bylo v tomto bodě navrženo určit, že opouštěný operátor není oprávněn předkládat zákazníkům retenční nabídky. Rada ČTÚ však i zde má za to, že navrhovatel přesvědčivě neprokázal, že by určení povinnosti v jím předkládané podobě bylo možné odvodit z povinností stanovených zákonem nebo na jeho základě.

Rada ČTÚ se tak ztotožňuje se zamítnutím návrhu v tomto bodě.

K bodu 6:

Zde navrhovatel požadoval v prvním odstavci určení povinnosti takovou formulací, která jen opakuje částečně jinými slovy to, co již uvádí opatření o MNP v čl. 13 odst. 1. Návrh tak směřuje jen k potvrzení formulace již jednou ze strany ČTÚ provedené, a to v opatření o MNP. Protože nemůže být sporu o tom, jak je formulováno dotčené ustanovení opatření, nelze návrhu v této části vyhovět. Rada ČTÚ se tak ztotožňuje se zamítnutím návrhu v tomto bodě.

Nad rámec odvolacího řízení však Rada ČTÚ považuje za důvodné k této otázce uvést, že čl. 13 opatření o MNP uvádí, že přenesení telefonního čísla je zpracování objednávky žadatele na přenesení čísla podle čl. 8 nebo 11, a cenu za takovéto přenesení hradí převíjající operátor. Odůvodnění opatření o MNP lze v této části rozvést tak, že tato cena zahrnuje úhradu nákladů vynaložených opouštěným operátorem na zpracování konkrétní objednávky, tj. objednávky obsahující pouze 1 číslo nebo několik čísel. Do této ceny není možné plně alokovat náklady, které opouštěný operátor vynaložil na zavedení přenositelnosti čísel jako své povinnosti vyplývající ze zákona o elektronických komunikacích, ale tato cena má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky. Vlastní zavedení služby přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích má přímý či nepřímý dopad na celou řadu systémů a interních zařízení operátorů, ale pro účely zpracování objednávky se náklady spojené s využitím těchto systémů a zařízení nemají zahrnovat do nákladové kalkulace ceny za přenesení čísla. Investice a systémové úpravy bylo nutné provést bez ohledu na to, kolik čísel bude ve skutečnosti opravdu přeneseno. Tedy, i kdyby nebylo nikdy přeneseno žádné mobilní telefonní číslo, museli mobilní operátoři vynaložit náklady na zavedení přenositelnosti v mobilních sítích tak, aby přenositelnost byla zajištěna. Zavedení přenositelnosti telefonních čísel podporuje rozvoj konkurenčního prostředí, což v konečném důsledku má vliv na všechny koncové uživatele, a to formou zkvalitňování a zvýhodňování podmínek poskytovaných služeb. Je tedy naprosto na místě, když investiční náklady včetně nákladů spojených s úpravou systémů, které vznikly

zavedením služby přenositelnosti čísel, budou mobilními operátory zahrnuty do cenových kalkulací služeb poskytovaných všem koncovým uživatelům. Cena za službu „přenos čísla“ zahrnuje náklady na procesy při přenášení čísel mezi operátory, které jsou specifikovány v čl. 11 opatření o MNP, a to zejména náklady na proces ověření objednávky na přenos čísla opouštěným operátorem, včetně informování žadatele objednávky a přejímajícího operátora o výsledku zpracování objednávky a dále náklady vynaložené na zanesení přenášeného čísla do databáze přenesených čísel.

K bodu 8:

V posledním bodě navrhovatel požaduje určení povinnosti pro účastníky řízení odstranit zablokování koncového zařízení ve lhůtě do 24 hodin před plánovaným dnem přenesení telefonního čísla v případě, že účastník služby požádal o přenesení čísla. Svůj návrh pak odůvodnil zejména poukázáním na přístup regulačních úřadů ve Velké Británii, Finsku a Rakousku a tvrzením, že tato překážka změny operátora, které je v první řadě používáno pro omezení konkurence, výrazně omezuje konkurenčně hospodářský dopad zavedení MNP.

K tomuto bodu Rada ČTÚ uvádí, že zde opět navrhovatel nepředložil dostatečné důkazy na podporu svého tvrzení, na základě kterých by bylo možné přisvědčit jeho návrhu a určit povinnost tak, jak byla formulována v návrhu. Nadto Rada ČTÚ poznamenává, že blokování přístrojů (pro jednu síť) objednáva operátor již u výrobce a takovéto přístroje jsou pak součástí speciální nabídky, která má určité smluvní podmínky, v nichž je mj. i upravena možnost odblokování. Vedle toho si každý zájemce může vybrat i neblokované přístroje.

Rada ČTÚ se tak ztotožňuje se zamítnutím návrhu v tomto bodě.

VII.

S přihlédnutím k výše uvedenému Rada ČTÚ rovněž konstatuje, že formulace návrhů je dosti problematická, protože vykazuje značnou míru obecnosti, což s sebou obnáší právě obtíže v dokazování. Tyto obtíže dokazování vyplývají tím více na povrch, když odůvodnění se v řadě případů pohybuje v rovině dohadů o možném chování odpůrců v budoucnu. Rovněž Rada ČTÚ při zkoumání odůvodnění navrhovatele předloženému pro jeho návrhy shledala, že tato odůvodnění často pouze poukazují na navrhovatelem pocíťované ohrožení přenositelnosti telefonních čísel, bez dalšího řádného předkládání důkazů. Proto Radě ČTÚ nezbylo než potvrdit zamítnutí návrhů právě pro nedostatky důvodů, když navrhovatel

v případech jím vyjmenovaných pod jednotlivými body návrhu nepředložil natolik přesvědčivé důkazy, aby bylo možné mu na jejich základě přisvědčit, ale omezil se na obecná konstatování a tvrzení. Předložené důkazy a odůvodnění návrhu nemůže Rada ČTÚ považovat za dostatečné tím spíše, že v tomto řízení byla na ČTÚ žádána konstatace povinností odpůrců.

Při vědomí výše uvedeného Rada ČTÚ nad rámec odvolacího řízení uvádí, že návrhy ve formulované podobě, v jaké je navrhovatel předložil předsedovi Rady ČTÚ k rozhodnutí jako spor podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, jsou v rámci takového sporného řízení a pro jeho účely velmi obtížně odůvodnitelné a jejich oprávněnost prokazatelná, tím spíše, že jejich oprávněnost a správnost může být prokázána až na základě zkušeností s fungováním přenositelnosti podle současně upravených pravidel. Proto se jeví jejich vhodnější uplatnění spíše v rámci úprav opatření obecné povahy.

Závěrem Rada ČTÚ konstatuje, že řízení o dotčeném návrhu navrhovatele podle jejího názoru na základě výše uvedeného splňuje s poukazem na složitost problematiky podmínku mimořádných okolností (§ 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích), proto má za to, že uvedené ustanovení zákona vyžadující při rozhodování sporů takový postup, který umožní vydat pravomocné rozhodnutí do 4 měsíců ode dne podání návrhu, nebylo v řízení o dotčeném návrhu porušeno.

Pokud se týká nákladů odvolacího řízení, žádný z účastníků je neuplatnil.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Ing. David Stádník
předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu